

Dział urzędowy.

rozporządzenie w przedmiocie zezwolenia na prze-
szenie (przeniesienie własności) nieruchomości
fabrycznych oraz nieruchomości miejskich.

Na podstawie art. 6 ustawy z dnia 1 sierpnia 1919
czasowej organizacji zarządu b. dzielnicy pruskiej
Praw nr. 64 poz. 385), zmieniam i uzupełniam
rozporządzenie Komisarjatu Naczelnej Rady Ludowej
z dnia 25 czerwca 1919 r. dotycząca zezwolenia na
przezwłaszczenie nieruchomości (Tyg. Urzęd. nr. 27 poz.
jak następuje:

Art. 1. O wniosku o zezwolenie na przezwłaszczenie
nieruchomości (przeniesienie własności) nieruchomości,
wymagane w art. 2 rozporządzenia Komisarjatu Naczelnej Rady Ludowej
z dnia 25 czerwca 1919 roku dotyczącego zezwolenia
przezwłaszczenie nieruchomości (Tyg. Urzęd. nr. 27
85) rozstrzygają, o ile chodzi o przezwłaszczenie
nieruchomości (przeniesienie własności):

1) wszelkich nieruchomości fabrycznych o wartości ponad
1000 000 marek, właściwy wojewoda;

2) wszelkich innych nieruchomości fabrycznych tak miej-
skich jak wiejskich oraz innych nieruchomości miej-
skich — położonych w powiatach:

a) miejskich — komisja składająca się z prezydenta miasta
i dwóch członków Magistratu,

b) wiejskich — komisja składająca się ze starosty i dwóch
członków Wydziału Powiatowego.

3) członków Magistratu względnie Wydziału Powiatowego
powołuje do komisji wojewoda.

Powołanie winno być ogłoszone dla wszystkich po-
wiatów w Dzienniku Urzędowym Województwa, a co do
właściwych dla danego powiatu w odnośnym Ore-
dniku Powiatowym.

Wartość nieruchomości należy przyjąć cenę po-
wziętą w umowie.

4) nieruchomości miejskie uważać należy nierucho-
mościami w obszarze do 5 hektarów włącznie, położone na
terenie gminy miejskiej, ustalonym w myśl § 2 ordy-
nacji miejskiej dla sześciu wchodzących prowincji z 30 maja
1919 r. (Zbiór ustaw pruskich str. 261).

Art. 2. Wnioski o udzielenie zezwolenia należy
przedkładać do wszystkich nieruchomości, w art. 1 określo-
nych, do prezydenta miasta wzgl. starosty, teryto-
rialnie właściwego dla obszarów, w obrębie których po-
łożona jest nieruchomość miejska wzgl. zakłady fabryczne.
Osoby powołane do rozstrzygania mogą żądać od
prezydenta powiatowego, miejskiego względnie gminnych,
świadectw potrzebnych dla wyjaśnienia sprawy.
Wniosek dotyczący zezwolenia ma być doręczony
właścicielowi nieruchomości.

Uchwała zapadłej w myśl art. 1. ustępu 1. liczby
a) i b) należy wymienić wszystkie osoby, które
wzięły udział w powzięciu uchwały.

Art. 3. W przeciągu trzech dni od zapadnięcia
uchwały komisji wymienionych w art. 1. ustępie 1. liczby
a) i b) przysługuje prezydentowi miasta względnie
starosty żądanie do wojewody, który rozstrzyga osta-

O zażaleniu należy strony przy doręczaniu uchwały
zawiadomić.

Art. 4. W razie odmówienia zezwolenia lub w razie
zezwolenia ze zastrzeżeniami przysługuje każdemu z kon-
trahentów w przeciągu dwóch tygodni od doręczenia mu
uchwały zażalenie, a to:

a) od uchwały komisji do wojewody

b) od uchwały wojewody, zapadłej w pierwszej instancji,
do Ministra b. dzielnicy pruskiej.

Zażalenie wnosi się na piśmie do władzy, która
rozstrzyga o zezwoleniu. Władza ta przedkłada zażalenie
właściwej instancji, która rozstrzyga ostatecznie.

Art. 5. Po prawomocności uchwały, udzielającej
zezwolenia, winny władze wymienione w art. 1 na żądanie
któregokolwiek z kontrahentów poświadczyć prawomoc-
ność zezwolenia.

Art. 6. Sądy i notariusze winni donieść w ciągu
dwóch tygodni władzy właściwej wedle art. 1 i o wszel-
kich umowach przez nich przyjętych, zawierających zob-
owiązanie do przeniesienia prawa własności nieruchomości
wymienionych w art. 1.

Art. 7. Rozporządzenie to obowiązuje z dniem ogło-
szenia, lecz nie odnosi się do wniosków o zezwolenie na
przezwłaszczenie, co do których Okręgowy Urząd Ziemski
w Poznaniu wydał rozstrzygnięcie przed dniem wejścia
w życie tego rozporządzenia. Co do wniosków tych jak
również co do wniosków o zezwolenie na przezwłaszczenie
nieruchomości, nie będących nieruchomościami fabrycznymi
lub miejskimi w myśl art. 1 go tego rozporządzenia
dotychczasowe przepisy zachowują nadal swą moc obo-
wiązującą.

Poznań, dnia 21. 6. 1921.

Minister b. dzielnicy Pruskiej

(—) W. Kucharski.

Powyższe podaje do wiadomości.

Kościan, dnia 25. 7. 1921.

Starosta

Raszewski.

Rozporządzenie w przedmiocie miar.

Na podstawie art. 6. ustawy z dnia 1 sierpnia
1919 r. o tymczasowej organizacji zarządu b. dzielnicy
pruskiej (Dz. Pr. nr. 64, poz. 385) zarządzam co nastę-
puje:

Art. 1.

Moc obowiązującą art. 1-20 dekretu Naczelnika Pań-
stwa z dnia 8 lutego 1919 r. (Dz. Praw nr. 15 poz. 211)
rozszerza się na obszar b. dzielnicy pruskiej z tem, iż
art. 1-19 wyżej powołanego dekretu i wydane na ich
podstawie rozporządzenia wchodzą w życie z dniem 1
lipca 1921 r. zaś art. 20 dekretu wraz z wydanymi na
tej podstawie rozporządzenia wchodzi z dniem 1 stycznia
1922 r.

Art. 2.

Przepisy niemieckiej ustawy o miarach z dnia 30
maja 1908 r. (Dz. Ust. Rzeszy Niemieckiej str. 349)
oraz pruskich ustaw i wydanych na podstawie tych ustaw

rozporządzeń uchyla się, o ile one sprzeciwiają się postanowieniom wprowadzonym przez art. 1-szy niniejszego rozporządzenia.

Warszawa, dnia 28. maja 1921 r.

Minister byłej dzielnicy pruskiej.

(—) W. Kucharski.

Powołany wyżej dekret Naczelnika Państwa opiewa:

Dekret o miarach.

Art. 1.

Legalnymi jednostkami miar w Państwie Polskiem są jednostki, określone w art. 2—7 dekretu niniejszego, oraz te jednostki wtórne, wielokrotne i podwielokrotne jednostek podstawowych, określonych w tychże artykułach, które będą uznane za legalne przez Ministra Przemysłu i Handlu.

Art. 2.

Podstawową jednostką długości jest metr.

Art. 3.

Podstawowymi jednostkami powierzchni są: metr kwadratowy, miar jednostkami powierzchni są także powierzchnie zawarte w kwadratach, których boki są równe którejkolwiek z legalnych jednostek długości.

Art. 4.

Podstawowymi jednostkami objętości są: metr sześcienny albo kubiczny i litr.

Art. 5.

Podstawową jednostką kątów płaskich jest kąt prosty.

Art. 6.

Podstawową jednostką masy jest kilogram.

Art. 7.

Jednostką temperatury różnic temperatury jest różnica temperatury odpowiadająca jednemu stopniowi normalnej skali termometrycznej czyli stopień temperatury

Art. 8.

We wszystkich aktach i czynnościach urzędowych, w obrocie publicznym oraz we wszystkich kontraktach rządowych, przy których zachodzi potrzeba wyrażenia miary, należy ją wyrażać w legalnych jednostkach miar.

Art. 9.

Wzorem miary jest ciało fizyczne, którego pewna właściwość pod względem wielkości przedstawia tę miarę z określoną dokładnością. Przyrządem mierniczym jest każdy mechanizm, służący do pośredniego dokonywania pomiarów.

Wzorce miar i przyrządy miernicze stanowią narzędzia miernicze.

Art. 10.

Uchybieniem wzorca miary jest różnica między jego wielkością i wielkością odpowiadającego mu wzorca normalnego, z którym według przepisów państwa winien być porównany przy legalizowaniu. Uchybieniem przyrządu jest różnica między znaną rzeczywistą miarą wzorców normalnych za pomocą których winien on być sprawdzony przy legalizowaniu, a tą miarą którą według wskazania przyrządu należałoby owym wzorcom normalnym przepisać, lub różnica między wskazaniami przyrządu a wskazaniami przyrządu normalnego z którym przepisów winien on być porównany przy legalizowaniu.

Art. 11.

Narzędzia miernicze są legalne, jeżeli bez względu na swoje uchybienia, odpowiadają pozatem przepisom warunków legalizowania wydanym na podstawie niniejszego dekretu przez Główny Urząd Miar, są rzetelne jeżeli ich uchybienia nie przekraczają granic uchybienia ubiegłych, ustanowionych przez Ministra Przemysłu i Handlu dla narzędzi mierniczych znajdujących się w obrocie publicznym.

Art. 12.

Legalizacja narzędzi mierniczych polega na prawnym sprawdzeniu ich i odcichowaniu przez władzę publiczną. W obrocie publicznym legalizacja jest w ciągu okresu przepisane przez Główny Urząd Miar po upływie którego uważa się ją za niebyłą

Art. 13.

Przy wszelkiego rodzaju czynnościach urzędowych winny być używane dla wykonywania pomiarów narzędzia miernicze, odpowiadające obowiązującym przepisom i sprawdzane w Głównym Urzędzie Miar lub urzędach podwładnych.

Art. 14.

W obrocie publicznym do mierzenia długości, powierzchni, objętości i masy (w mowie potocznej wagą) o ile przez to będzie lub może być ustanowiona wartość rzeczy lub świadczeń, mogą być wyłączone i przechowywane narzędzia miernicze legalizowane i rzetelne.

Art. 15.

Minister Przemysłu i Handlu upoważniony jest do rozciągnięcia działania art. 14 na wszelkie narzędzia miernicze, używane w obrocie publicznym i służące do oznaczenia wartości dostarczanych materji lub energii używane do oceny pracy, bądź też mające znaczenie bezpieczeństwa publicznego, jako i na wszelkie narzędzia miernicze wynajmowane zawodowo, lub oddane w użytku publicznego za opłatą.

Art. 16.

W czynnościach, dla których prawo niniejszym przewiduje obowiązkowe używanie narzędzi mierniczych legalizowanych, narzędzia te używane być mają wyłącznie, t. j. tylko w tych warunkach i okolicznościach mierzenia takiego rodzaju wielkości, materji lub ilości, dla których zostały one dopuszczone przez Główny Urząd Miar do obrotu publicznego, pod rygorem przymusowi legalizowania.

Art. 17.

Minister Przemysłu i Handlu władny jest, szczególnych gałęzi, jakoteż określonych rodzajów, ról, przeznaczonych do obrotu publicznego, a szczególnie do obrotu zagranicznego, dozwalać w drodze stosowania takich narzędzi mierniczych, które nie są legalizowane według krajowych przepisów i nie są legalizowane według krajowych przepisów

Art. 18.

Sprawami dotyczącymi miar i narzędzi mierniczych zawiaduje Główny Urząd Miar w Warszawie, pod kierunkiem Ministra Przemysłu i Handlu, Statut Głównego Urzędu Miar i Urzędów podwładnych wydaje minister Przemysłu i Handlu.

Art. 19.

Dyrektora Głównego Urzędu Miar mianuje i zwalnia Rada Państwa.